

UZASADNIENIE

Konieczność nowelizacji ustawy z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Dz. U. z 2017 r. poz. 1170 i 1089) wynika z uzasadnionej opinii Komisji Europejskiej skierowanej w dniu 17 maja 2017 r. do Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie art. 258 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w związku z brakiem zawiadomienia o środkach transpozycji do prawa krajowego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Wyłacalność II) oraz dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/51/UE z dnia 16 kwietnia 2014 r. zmieniającej dyrektywy 2003/71/WE i 2009/138/WE oraz rozporządzenia 1060/2009, 1094/2010 i 1095/2010 w zakresie uprawnień Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych) oraz Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych) (Omnibus II).

Dyrektywa Wyłacalność II i dyrektywa Omnibus II zostały implementowane do krajowego porządku prawnego ustawą z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej. Implementację przepisów dyrektywy Wyłacalność II stanowiły także rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 22 grudnia 2015 r. w sprawie szczegółowego sposobu wyliczenia wysokości marginesu wyłacalności oraz minimalnej wysokości kapitału gwarancyjnego (Dz. U. poz. 2338) oraz rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 23 grudnia 2015 r. w sprawie szczegółowego sposobu obliczania podstawowego kapitałowego wymogu wyłacalności według formuły standardowej (Dz. U. poz. 2321). Powyższe przepisy weszły w życie z dniem 1 stycznia 2016 r., a więc zgodnie z terminem wejścia życie określonym w ww. dyrektywach. Tym niemniej w uzasadnionej opinii Komisja Europejska wskazała na brak implementacji poszczególnych przepisów obu dyrektyw do krajowych przepisów dotyczących działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej.

W ocenie Komisji Europejskiej, zaprezentowanej w uzasadnionej opinii, do polskich przepisów dotyczących działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej nie zostały implementowane następujące przepisy ww. dyrektyw:

- 1) przepisy dotyczące wewnętrznych zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji, zawierające definicje tych podmiotów, wymogi informacyjne wobec organu nadzoru oraz wysokość dolnego progu minimalnego wymogu kapitałowego dla tych podmiotów (art. 13 pkt 2 i 5, art. 35 ust. 8 lit. j i art. 129 ust. 1 lit. d ppkt (iii) dyrektywy Wyłacalność II oraz art. 2 pkt 7 lit. b i art. 2 pkt 32 lit. a dyrektywy Omnibus II);
- 2) przepis dający organowi nadzoru możliwość wydania zakazu swobodnego rozporządzania aktywami umiejscowionymi na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na wniosek organu nadzorczego z innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, który sprawuje nadzór nad zakładem ubezpieczeń lub zakładem reasekuracji wykonującym działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej poprzez oddział lub na zasadzie swobody świadczenia usług (art. 140 dyrektywy Wyłacalność II);
- 3) przepisy określające zasady koasekuracji w Unii Europejskiej (art. 190 dyrektywy Wyłacalność II);

- 4) środki przejściowe dotyczące:
- a) zbywalnych papierów wartościowych lub innych instrumentów finansowych opartych na pożyczkach przekształconych, które to papiery zostały wyemitowane przed dniem 1 stycznia 2011 r. (art. 308 ust. 11 dyrektywy Wyłącalność II i art. 2 ust. 80 dyrektywy Omnibus II),
 - b) instrumentów kapitałowych nabytych do dnia 1 stycznia 2016 r. (art. 308b ust. 13 i art. 2 ust. 80 dyrektywy Omnibus II).

Przeprowadzona w Ministerstwie Finansów analiza wykazała, że uwagi Komisji Europejskiej należy uznać za zasadne. W piśmie z dnia 31 maja 2017 r. również Przewodniczący Komisji Nadzoru Finansowego zgodził się z uwagami Komisji Europejskiej i wskazał na konieczność wdrożenia do krajowego porządku prawnego wskazanych przepisów dyrektyw Wyłącalność II i Omnibus II, uzasadniając konieczność transpozycji poszczególnych przepisów.

Propozycje implementacji poszczególnych przepisów dyrektywy Wyłącalność II i dyrektywy Omnibus II omówiono poniżej.

Przepisy dotyczące wewnętrznych zakładów ubezpieczeń i wewnętrznych zakładów reasekuracji

Ustawa z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej nie odnosi się wprost do wewnętrznych zakładów ubezpieczeń i wewnętrznych zakładów reasekuracji (tzw. captives). Zgodnie z obowiązującymi przepisami zakłady ubezpieczeń mają możliwość wykonywania działalności w formie towarzystwa ubezpieczeń wzajemnych, które mogą spełniać przesłanki określone dla wewnętrznych zakładów ubezpieczeń. Właścicielami niektórych towarzystw ubezpieczeń wzajemnych wykonujących działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej są instytucje niebędące instytucjami finansowymi. Towarzystwa te ubezpieczają wyłącznie ryzyka swoich właścicieli. Analogicznie zakłady reasekuracji mają możliwość wykonywania działalności reasekuracyjnej w formie towarzystwa reasekuracji wzajemnej. Niemniej w wyniku dokonanej ponownej analizy należy stwierdzić, że zakres wymogów dla wewnętrznych zakładów ubezpieczeń i wewnętrznych zakładów reasekuracji w porównaniu odpowiednio do towarzystw ubezpieczeń wzajemnych i towarzystw reasekuracji wzajemnej nie zawsze jest identyczny. Zgodnie z art. 89 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/35, w przypadku spełnienia wymogów opisanych w tym przepisie wewnętrzne zakłady ubezpieczeń i wewnętrzne zakłady reasekuracji mają możliwość stosowania uproszczonych obliczeń podmodułów ryzyka:

- a) składki i rezerw techniczno-ubezpieczeniowych w ubezpieczeniach innych niż ubezpieczenia na życie (art. 91);
- b) stopy procentowej (art. 103);
- c) ryzyka spreadu kredytowego związanego z obligacjami i pożyczkami (art. 105);
- d) ryzyka koncentracji aktywów (art. 106).

Zgodnie z art. 129 ust. 1 lit d dyrektywy Wyłącalność II, wysokość dolnego progu minimalnego wymogu kapitałowego dla wewnętrznych zakładów reasekuracji jest niższa niż dla towarzystw reasekuracji wzajemnej. W związku z powyższym poprzez odpowiednią

zmianę ustawy z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej proponuje się - w ramach wykonywania działalności w formie towarzystwa ubezpieczeń wzajemnych i towarzystwa reasekuracji wzajemnej - wyodrębnić wewnętrzne zakłady ubezpieczeń i wewnętrzne zakłady reasekuracji, określić wymogi informacyjne tych zakładów wobec organu nadzoru oraz określić wysokość dolnego progu minimalnego wymogu kapitałowego dla wewnętrznych zakładów ubezpieczeń i wewnętrznych zakładów reasekuracji.

Przepisy art. 13 pkt 2 i 5 dyrektywy Wyłącalność II, w których zdefiniowano wewnętrzny zakład ubezpieczeń i wewnętrzny zakład reasekuracji zostaną implementowane w słowniczku do ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej.

Przepis art. 35 ust. 8 dyrektywy Wyłącalność II, określający czynniki, wg. których organ nadzoru dokonuje oceny czy zakres przekazywanych przez zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji danych i informacji dla celów nadzoru nie stanowi nadmiernego obciążenia dla danego zakładu został implementowany do ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej jako art. 339 ust. 5. Powyższy przepis nie zawiera jednak implementacji art. 35 ust. 8 lit. j dyrektywy. W konsekwencji proponuje się uzupełnić art. 339 ust. 5 przez dodanie pkt 11. Zgodnie z dodawanym przepisem, dokonując oceny, o której mowa powyżej, organ nadzoru będzie brał pod uwagę czy zakład jest wewnętrznym zakładem ubezpieczeń lub zakładem reasekuracji.

Przepis art. 129 ust. 1 lit. d dyrektywy Wyłącalność II, określający wysokość nieprzekraczalnego dolnego progu minimalnego wymogu kapitałowego dla zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji został implementowany do ustawy o działalności ubezpieczeniowej i działalności reasekuracyjnej jako art. 272 ust. 1. Powyższy przepis nie określa jednak wysokości nieprzekraczalnego dolnego progu minimalnego wymogu kapitałowego dla wewnętrznych zakładów ubezpieczeń i wewnętrznych zakładów reasekuracji. W związku z powyższym proponuje się doprecyzowanie treści art. 272 ust. 1 pkt 4 poprzez zaznaczenie, że przepis ma zastosowanie do zakładów reasekuracji innych niż wewnętrzne zakłady reasekuracji oraz dodanie w art. 272 w ust. 1 pkt 5 określającego wysokość nieprzekraczalnego dolnego progu minimalnego wymogu kapitałowego dla wewnętrznych zakładów reasekuracji (równowartość w złotych 1,2 mln euro). W ocenie projektodawcy nie istnieje konieczność uzupełniania art. 272 o przepisy określające wysokość tych kwot dla wewnętrznych zakładów ubezpieczeń, gdyż jest ona taka sama jak dla zakładów ubezpieczeń niebędących wewnętrznymi zakładami ubezpieczeń.

W związku z dopuszczeniem w proponowanej ustawie wykonywania działalności przez wewnętrzne zakłady ubezpieczeń i wewnętrzne zakłady reasekuracji, proponuje się zmianę art. 162 określającego warunki wydania przez organ nadzoru zezwolenia na wykonywanie działalności. Zgodnie z dodawanym w ust. 2 pkt 5a założyciele krajowego zakładu ubezpieczeń lub krajowego zakładu reasekuracji będą zobowiązani wskazywać czy zakład zamierza wykonywać działalność jako wewnętrzny zakład ubezpieczeń lub wewnętrzny zakład reasekuracji.

Kolejną konsekwencją dopuszczenia w proponowanej ustawie wykonywania działalności przez wewnętrzne zakłady ubezpieczeń i wewnętrzne zakłady reasekuracji jest zmiana w treści art. 166 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej. Zgodnie z dodawanym ust. 5a zezwolenie organu nadzoru na wykonywanie działalności ubezpieczeniowej lub działalności reasekuracyjnej będzie zawierało informację czy dany krajowy zakład ubezpieczeń jest wewnętrznym zakładem ubezpieczeń albo czy dany krajowy zakład reasekuracji jest wewnętrznym zakładem reasekuracji.

Przepis stanowiący implementację art. 140 dyrektywy Wypłacalność II

Przepisy rozdziału 13 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej dotyczące postępowania naprawczego i likwidacji zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji stwarzają organowi nadzoru możliwość wydania krajowemu zakładowi ubezpieczeń lub krajowemu zakładowi reasekuracji zakazu lub ograniczenia swobodnego rozporządzania aktywami jeżeli zakład nie spełnia kapitałowego wymogu wypłacalności, nie spełnia minimalnego wymogu kapitałowego lub nie przestrzega przepisów dotyczących tworzenia i ustalania wartości rezerw techniczno-ubezpieczeniowych dla celów wypłacalności. Należy uzupełnić dotychczasowe regulacje rozdziału 13 o przepis umożliwiający organowi nadzoru wydawanie zakazu swobodnego rozporządzania aktywami umiejscowionymi na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej również na wniosek organu nadzorczego z innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, który sprawuje nadzór nad zagranicznym zakładem ubezpieczeń lub zagranicznym zakładem reasekuracji wykonującym działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez oddział lub w inny sposób niż przez oddział, w ramach swobody świadczenia usług. Organ nadzorczy państwa członkowskiego siedziby takiego zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji może złożyć taki wniosek w przypadku, gdy zagraniczny zakład ubezpieczeń lub zagraniczny zakład reasekuracji nie spełnia kapitałowego wymogu wypłacalności, nie spełnia minimalnego wymogu kapitałowego lub nie przestrzega przepisów państwa członkowskiego siedziby dotyczących tworzenia i ustalania wartości rezerw techniczno-ubezpieczeniowych dla celów wypłacalności. W tym celu proponuje się dodanie art. 313a stanowiącego implementację art. 140 dyrektywy. Zgodnie z treścią proponowanego przepisu organ nadzoru będzie miał możliwość wydania, w drodze decyzji, zakazu swobodnego rozporządzania wskazanymi we wniosku organu nadzorczego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, w którym zagraniczny zakład ubezpieczeń lub zagraniczny zakład reasekuracji wykonujący działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez oddział lub na zasadzie swobody świadczenia usług ma siedzibę, aktywami umiejscowionymi na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez ten zagraniczny zakład ubezpieczeń lub zagraniczny zakład reasekuracji.

Z kolei w rozdziale 14 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej określającym zasady sprawowania nadzoru ubezpieczeniowego proponuje się dodanie art. 366a o przepis umożliwiający organowi nadzoru wydawanie zakazu swobodnego rozporządzania aktywami umiejscowionymi na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej również na wniosek organu nadzorczego z innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, który sprawuje nadzór nad zagranicznym zakładem ubezpieczeń lub zagranicznym zakładem reasekuracji wykonującym działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez oddział

lub w inny sposób niż przez oddział, w ramach swobody świadczenia usług. Organ nadzorczy państwa członkowskiego siedziby takiego zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji może złożyć taki wniosek w przypadku, gdy cofnie temu zakładowi zezwolenie na wykonywanie działalności ubezpieczeniowej lub działalności reasekuracyjnej.

Przepis dotyczący koasekuracji w Unii Europejskiej

Proponuje się implementację art. 190 dyrektywy Wypłacalność II do ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej poprzez dodanie art. 208a i 211a. Ponadto słowniczek do ustawy zostanie uzupełniony o definicję koasekuratora wiodącego.

Dodawany art. 208a dotyczy sytuacji gdy zagraniczny zakład ubezpieczeń działający z państwa członkowskiego Unii Europejskiej innego niż Rzeczpospolita Polska zamierza wykonywać na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej działalność ubezpieczeniową w inny sposób niż przez oddział, w ramach swobody świadczenia usług, poprzez zawieranie umów koasekuracji dużych ryzyk umiejscowionych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej a umowy koasekuracji spełniają poniższe warunki:

- 1) wyłącznie koasekurator wiodący jest odpowiedzialny przed ubezpieczającym za całość ryzyka;
- 2) co najmniej jeden zakład ubezpieczeń współubezpieczający jest zakładem ubezpieczeń z siedzibą w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej niż koasekurator wiodący lub uczestniczy w umowie koasekuracji przez oddział ustanowiony w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej niż państwo, w którym koasekurator wiodący ma siedzibę;
- 3) koasekurator wiodący ustala wysokość składek ubezpieczeniowych i warunki umowy ubezpieczenia.

Przepisy art. 207 i 208, określające uprawnienia i obowiązki informacyjne względem organu nadzoru zagranicznego zakładu ubezpieczeń działającego zamierzającego wykonywać działalność transgraniczną na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w ramach swobody świadczenia usług oraz uprawnienia organu nadzoru względem takiego zakładu ubezpieczeń, będą stosowane wyłącznie w odniesieniu do zagranicznego zakładu ubezpieczeń będącego koasekuratorem wiodącym.

Dodawany art. 211a dotyczy sytuacji gdy krajowy zakład ubezpieczeń działający z państwa członkowskiego Unii Europejskiej innego niż Rzeczpospolita Polska działalność ubezpieczeniową w inny sposób niż przez oddział, w ramach swobody świadczenia usług, poprzez zawieranie umów koasekuracji dużych ryzyk umiejscowionych na terytorium tego państwa a umowy koasekuracji spełniają poniższe warunki:

- 1) wyłącznie koasekurator wiodący jest odpowiedzialny przed ubezpieczającym za całość ryzyka;
- 2) co najmniej jeden zakład ubezpieczeń współubezpieczający jest zakładem ubezpieczeń mającym siedzibę w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej niż koasekurator wiodący lub uczestniczy w umowie koasekuracji przez oddział ustanowiony w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej niż państwo, w którym koasekurator wiodący ma siedzibę;

- 3) koasekurator wiodący ustala wysokość składek ubezpieczeniowych i warunki umowy ubezpieczenia.

Zgodnie z treścią art. 211a, przepisy art. 211, określające uprawnienia i obowiązki informacyjne względem organu nadzoru krajowego zakładu ubezpieczeń zamierzającego wykonywać działalność transgraniczną na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej innego niż Rzeczpospolita Polska w ramach swobody świadczenia usług oraz obowiązki informacyjne organu nadzoru względem organu nadzorczego tego państwa członkowskiego Unii Europejskiej będą stosowane wyłącznie w odniesieniu do krajowego zakładu ubezpieczeń będącego koasekuratorem wiodącym.

Ustawa o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej nie zawiera przepisów sprzecznych z art. 192 dyrektywy Wyłagalność II. W uzasadnionej opinii Komisja Europejska nie zwracała uwagi na brak implementacji tego przepisu. Tym niemniej, w celu zapewnienia odpowiedniej przejrzystości przepisów krajowych, proponuje się zobowiązać krajowy zakład ubezpieczeń będący koasekuratorem wiodącym do tworzenia rezerw techniczno-ubezpieczeniowych dla celów wyłagalności z tytułu umów koasekuracji zgodnie z przepisami określającymi zasady tworzenia i ustalania wartości tych rezerw (art. 224-237), z uwzględnieniem warunków umów koasekuracji.

Poszczególne przepisy sekcji 2 rozdziału II w tytule II dyrektywy Wyłagalność II zostały implementowane do ustawy o działalności ubezpieczeniowej jako przepisy rozdziału 14 „Zasady sprawowania nadzoru ubezpieczeniowego” (art. 195 i 196 dyrektywy w art. 370 ustawy) lub rozdziale 13 „Postępowanie naprawcze i likwidacja zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji” (art. 194 w art. 327 ust. 2 ustawy). Implementacja tych przepisów nie wzbudziła zastrzeżeń Komisji Europejskiej.

Środki przejściowe

I) Środek przejściowy dotyczący zbywalnych papierów wartościowych lub innych instrumentów finansowych opartych na pożyczkach przekształconych, które to papiery zostały wyemitowane przed dniem 1 stycznia 2011 r.

Przepis art. 135 ust. 2 dyrektywy Wyłagalność II, zawiera upoważnienie dla Komisji Europejskiej do wydania aktów wykonawczych określających wymogi jakościowe, które muszą spełniać jednostki inicjujące lub jednostki sponsorujące oraz zakłady ubezpieczeń inwestujące w papiery wartościowe lub inne instrumenty finansowe oparte na pożyczkach przekształconych, które zostały emitowane po dniu 1 stycznia 2011 r., a także okoliczności, w których organ nadzoru będzie mógł ustanowić narzut kapitałowy, w przypadku gdyby te wymogi zostały naruszone. Przepisy wykonawcze wynikające z art. 135 ust. 2 zostały zawarte w rozdziale VIII „Inwestycje w pozycje sekurytyzacyjne” rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/35 uzupełniającego dyrektywę w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Wyłagalność II).

Przepis art. 135 ust. 2 dyrektywy Wyłagalność II nie został implementowany do ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej ponieważ przepis ten reguluje prace Komisji Europejskiej. Do tej ustawy powinien natomiast zostać implementowany środek przejściowy zawarty w art. 308b ust. 11 dyrektywy Wyłagalność II, zgodnie z którym wymogi określone

w art. 135 ust. 2 obowiązują wobec zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji inwestujących w papiery wartościowe lub inne instrumenty finansowe oparte na pożyczkach przekształconych, które zostały emitowane po dniu 1 stycznia 2011 r., jedynie w przypadku, gdy po dniu 31 grudnia 2014 r. dodane zostały nowe ekspozycje bazowe lub też gdy ekspozycje zostały zastąpione. Proponuje się implementację ww. środka przejściowego w dodawanym art. 490 ust. 2a.

II) Środek przejściowy dotyczący instrumentów kapitałowych nabytych do dnia 1 stycznia 2016 r.

Dyrektywa Wypłacalność II pozostawiła państwom członkowskim swobodę co do implementacji art. 304 (do którego odwołuje się art. 308b ust. 13) do krajowego porządku prawnego. Po ponownej analizie należy uznać, że niezależnie od możliwości skorzystania z tej opcji przepis art. 308b ust. 13 powinien zostać implementowany do ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej. Dodawany przepis art. 490 ust. 3a określi zasady obliczania przez zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji standardowych parametrów podmodułu ryzyka cen akcji stosowanych w odniesieniu do aktywów (akcji) nabytych do dnia 1 stycznia 2016 r.

Zgodnie z proponowaną treścią przepisu w okresie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 31 grudnia 2023 r. zakład ubezpieczeń i zakład reasekuracji obliczające kapitałowy wymóg wypłacalności według formuły standardowej, będą obliczać standardowe parametry podmodułu ryzyka cen akcji dla akcji typu 1, o których mowa w art. 168 rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/35 nabytych do dnia 1 stycznia 2016 r., i nieobjętych ryzykiem cen akcji opartym na czasie trwania, o którym mowa w art. 304 dyrektywy Wypłacalność II zgodnie z następującymi zasadami:

1) standardowy parametr stosowany do obliczania podmodułu ryzyka cen akcji stanowi średnią ważoną:

a) parametru stosowanego do obliczania podmodułu ryzyka cen akcji zgodnie z art. 170 ust. 1 rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/35,

b) parametru stosowanego do obliczania podmodułu ryzyka cen akcji zgodnie z art. 169 ust. 1 rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/35.

2) waga parametru, o którym mowa w pkt 1 lit. b jest zwiększana co najmniej liniowo na koniec każdego roku kalendarzowego od 0% w roku 2016 do 100% w dniu 1 stycznia 2023 r.

Przepis przejściowy będzie się odnosił wyłącznie do akcji typu 1 co wynika z art. 173 rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/35.

Z kolei proponowane odwołania do odpowiednich przepisów rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/35, tzn. art. 170 ust. 1 i art. 169 ust.,1 mają na celu zapewnienie większej przejrzystości przepisu.

Proponuje się, żeby ustawa o zmianie ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej weszła w życie w terminie 7 dni od dnia ogłoszenia. Wejście w życie ustawy w terminie 7 dni od dnia ogłoszenia nie spowoduje negatywnych skutków dla zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji. W ten sposób zostanie zapewnione minimalne *vacatio legis* dla nowej regulacji. Powyższe uzasadnia, zgodnie z § 1 ust. 2 uchwały nr 20 Rady Ministrów z dnia 18 lutego 2014 r. w sprawie zaleceń ujednolicenia terminów wejścia w życie

niektórych aktów normatywnych (M.P. poz. 205), odstąpienie od zasady określonej w § 1 ust. 1 tej uchwały, w świetle której jeżeli akt normatywny zawiera przepisy określające warunki wykonywania działalności gospodarczej, termin wejścia w życie tego aktu normatywnego powinien być wyznaczony na dzień 1 stycznia albo 1 czerwca.

Wprowadzenie proponowanych zmian do ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej nie będzie miało wpływu na sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw.

Projekt nie wymaga przedstawiania go organom i instytucjom Unii Europejskiej w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnienia. W szczególności, zgodnie z art. 2 ust. 1 decyzji Rady 98/415/WE z dnia 29 czerwca 1998 r. w sprawie konsultacji Europejskiego Banku Centralnego udzielanych władzom krajowym w sprawie projektów przepisów prawnych (Dz.Urz. WE L 189 z 03.07.1998, str. 42; Dz. Urz. UE Polskie Wydanie Specjalne rozdz. 1, t. 1, str. 446), projekt ustawy nie będzie przedmiotem konsultacji z Europejskim Bankiem Centralnym.

Projekt ustawy nie zawiera przepisów technicznych i nie podlega notyfikacji zgodnie z trybem przewidzianym w przepisach dotyczących sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych, tj. rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039 oraz z 2004 r. poz. 597).

Zgodnie z przepisami ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz.U. z 2017 r. poz. 248) oraz na podstawie § 52 uchwały Nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (MP z 2016 r. poz. 1006 i 1204) projekt ustawy zostanie zamieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny.

Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.